

Al seu particular compte enrere cap a la majoria d'edat, Francisco Camps Bas no somiava conduir cotxes ni entrar lliurement a la discoteca. El seu gran desig, aquell que cobejava de feia anys, era votar. És el que passa quan ton pare presideix el govern valencià.

El diumenge 7 de juny, per tant, va ser dia de festa gran per al jove Camps. Amb camisa blanca immaculada, com el seu progenitor, va anar de bracet del pare i de la mare a votar el PP. Amb motiu del cas Gürtel, feia mesos que a casa dels Camps-Bas es respirava preocupació, i feia mesos, també, que esperaven les eleccions europees com la redempció a tots els seus mals. La papereta introduïda a l'urna per Francisco Camps Bas era, en definitiva, una pedra més al dic de contenció contra "la mentida i la insídia".

"La veritat resplendirà sobre la mentida i la insídia", va dir Camps el 15 de març, quan *El País* va publicar una entrevista amb el sastre José Tomás en què aquest assegurava que la trama capitanejada per Francisco Correa, Pablo Crespo i Álvaro Pérez va abonar els diversos vestits a mida que li va fer al cap del Consell. En canvi, el jutge instructor de la trama valenciana, José Flors, ha dictaminat tot el contrari: qui ha mentit és Camps, que des del primer moment va menystenir el procés judicial en què estava immers. La seua situació s'ha complicat tant, de fet, que Camps fill difícilment votarà mai Camps pare. El futur polític del segon està avui seriosament compromès.

A la seua primera visita al Tribunal Superior de Justícia valencià (TSJCV), el proppassat 20 de maig, Camps hi va acudir acompanyat dels vice-presidents del Consell i de l'alcalde Rita Barberà. No hi van fer acte de presència, però, la dona i els tres fills del president. Volia mantenir-los al marge de la dramàtica escena que representa el pare declarant als jutjats per un presumpte cas de corrupció. L'amic dels Camps-Bas, *Alvarito* Pérez, ha esdevingut un tumor que amenaça la salut familiar, i el patriarca se sent culpable.

Després d'haver escoltat els quatre imputats i els més de seixanta testimonis de la branca valenciana del cas Gürtel, el jutge Flors ha conclòs que el sastre diu la veritat i que Camps menteix. Ho deixa ben clar als divuit folis de l'acte que va emetre el dia 6, en què liquidava les diligències prèvies: hi ha "indicis racio-

EL TEMPS

'El Curita' ha pecat

Francisco Camps, a qui el seu "amic de l'ànima" 'Alvarito' Pérez es refereix com 'el Curita', va mentir en afirmar que no rebia regals de la trama Gürtel. El jutge instructor del cas, José Flors, troba "incidis racionals de delictes" en l'actuació del president valencià, que en aquests sis mesos ha assegurat sentir-se "feliç". El seu desmillorament físic, però, indica tot el contrari. Dimitirà si es confirma que serà jutjat?

nals de delictes” en l’actuació dels quatre imputats. Els altres tres són l’actual secretari general del PP valencià i portaveu del partit a les Corts, Ricardo Costa; l’ex-vicepresident del Consell ara suspès de militància del PP, Víctor Campos, i qui fou cap de gabinet de la Conselleria de Turisme, Rafael Betoret. Tots quatre van rebre roba per un valor global que supera els 30.000 euros.

A la visita al TSJCV, Camps va cometre una errada important. A diferència de la resta d’imputats, el cap del Consell no va dir que pagava els vestits a Álvaro Pérez, sinó que ho feia en mà a la botiga, amb diners en metàl·lic que treia de la farmàcia de la seua esposa, Isabel Bas. La imatge del president valencià amb milers i milers d’euros a la butxaca no resultava gaire convincent.

El vuitè manament del cristianisme és ben explícit: “No donaràs cap testimoni fals ni mentiràs.” El pecat capital més capital de tots, la supèrbia, també li seria aplicable al fidel Camps, un catòlic practicant format als jesuïtes que atorga valor suprem a l’honorabilitat. Durant tot el procés, el president de la Generalitat Valenciana ha confiat que “tot acabarà de manera feliç”, s’ha enrocat en un optimisme desafortat que ara l’ofega.

Content, feliç, satisfet. En efecte, Camps rebé amb vitalitat l’entrevista d’*El País* al sastre Tomás: “Estic il·lusionat, fort i content com mai no ho he estat, veig que les coses es van esclariant”, va dir. Un mes després, quan el TSJ es declarava competent per investigar-ne el cas, el cap del Consell va afirmar que

“de segur, tot plegat tindrà un final feliç que compartiré amb milers i milers de persones que volen que tot açò acabe com més prompte millor.” Al maig, en eixir de la porta del tribunal, Camps se sentia “molt satisfet i content” i anhelava que tot concloguera “al més ràpid i millor possible”. El juny, després del gran resultat electoral del PP al País Valencià, el president se sentia “estimat pels meus conciutadans” i avisava que “han intentat aturar la Comunitat Valenciana, però els vots i la democràcia han dit que aquesta comunitat no s’aturarà mai.” Ara, al juliol, en fer-se públic que el jutge instructor ha trobat indicis de delictes i continua el procés, Camps ha insistit que es troba “molt content, la veritat cada dia està més a prop, tan sols queden un o dos *escalons* perquè tota aquesta qüestió

GENERALITAT VALENCIANA

Al gener, encara no havia esclatat el cas Gürtel.

GENERALITAT VALENCIANA

Al març, Camps ja sabia que hi estava implicat.

GENERALITAT VALENCIANA

A l'abril, els enregistraments eren públics.

estranya, absurda i estrafolària forma part del passat.”

El fet que un any enrere Camps fora un dels principals avalistes de la continuïtat de Mariano Rajoy al capdavant del PP li ha permès de rebre el suport en massa del partit. Líders estatals, barons regionals i, és clar, tot el PP valencià, li han fet costat sense embuts. Les úniques fuites, en aquest sentit, han estat les del president gallec, Alberto Núñez Feijóo, per qui la situació creada “no és per estar content”, i la secretària general a l'àmbit estatal, María Dolores de Cospedal, que ha deixat anar que, si es confirma que Camps seirà a la banquetta dels acusats, “ell haurà de decidir” si dimiteix o no.

La fermesa amb què els populars defensen el president valencià els ha dut a modelar el discurs. Ara ja no es critica el procés judicial encetat per Baltasar Garçon, sinó que s'al·lega que és usual que un polític accepte regals. La riallera frase pronunciada per Camps —“Jo pague els meus vestits, és clar que me'ls pague!”— i la contundència amb què prometia que Álvaro Pérez no li feia regals ja han quedat amortitzades. Ni l'una ni l'altra no són creïbles, a hores d'ara. Fins i tot

Rita Barberà ha suggerit que cal modificar l'article 426 del Codi penal, aquell que fa referència al “suborn improp” de què acusa el jutge Flors a Camps. En una comparació bastant desafortunada, la primera edil de València ha equiparat les anxoves que regala el president de Cantàbria a les dàdives de Pérez al cap del Consell.

Dues bales, dues. El fet que s'entenga la sensació que, de regals, n'hi ha hagut, posa contra les cordes Francisco Camps. La seua imatge està ben tacada, una taca d'aquelles que no eliminaria ni el millor detergent dels que s'anuncien a la televisió, però ell no vol ni sentir a parlar de posar punt i final a la seua carrera institucional d'una manera tan caòtica. A més, compta amb la fidelitat de més d'un milió de valencians que el votaran ni que siga condemnat. “Per què no mirar de capgirar la situació?”, rumia optimista.

Li queden dues bales, per això. La primera, el recurs del seu advocat davant la sala penal del TSJ. El resoldran tres magistrats conservadors, entre els quals el mateix president de l'alt tribunal, Juan Luis de la Rúa, a punt de cessar i amic íntim del mateix Camps. El lletrat Javier Boix, el millor expert en dret penal valencià, basa el seu recurs en què no hi ha cap prova que incrimine el president i que les acusacions de José Tomás són “hipòtesis” no demostrades. A Madrid, Tomás té pendents tres denúncies per falsedat i estafa de les botigues on va treballar. En realitat, el jutge instructor explicita al seu acte que el sastre raona molt bé tots els seus arguments, mentre “no hi ha constància” que l'import de la roba “fora abonat en caixa i en metàl·lic al moment de recollir cadascú d'aquells vestits, com afirma el senyor Camps.”

S'accepten o no els recursos presentats pels advocats, no es preveu que cap dels

Des que va esclatar el cas Gürtel fins ara, Francisco Camps ha perdut més de sis quilograms

Al maig, Camps va ser imputat.

Al juny, ja havia declarat davant el jutge.

Al juliol, el jutge ha trobat indicis de delictes.

imputats visite el TSJ aquest dimecres, quan el jutge Flors ha citat novament totes les parts a fi de decidir si finalment hi haurà judici o no. Si n'hi ha, serà pels volts del desembre i amb jurat popular: nou persones de la província de València que, per a condemnar el president, haurien de reunir set vots en aquest sentit. La pena que comportaria el delictes és merament econòmica, uns 2.000 euros... La màxima pena, en tot cas, seria l'adéu a la vida política. La pena no implicaria inhabilitació per a càrrec públic, però Camps quedaria inhabilitat per a la política.

La segona bala que li restaria a Camps és un últim recurs contra la decisió del jutge instructor d'anar a judici. Una bala *in extremis*, però, que s'ajornaria al setembre i que significaria multiplicar el patiment.

Foc amic. Si el PP, de moment, és una autèntica pinya amb Camps, no passa igual amb la premsa propera als conservadors. L'acte de José Flors ha alertat mitjans i periodistes significadament afins als populars, que ara esmenten "l'honorabilitat" i la "reeixida tasca de govern" de Camps com a atenuant d'allò

que realment volen transmetre: l'única eixida, si es confirma que hi ha judici, és la dimissió. Només cal llegir el darrer paràgraf de l'editorial del diari *El Mundo* publicat l'endemà de l'acte: "Camps sempre ha demostrat el seu sentit institucional, motiu pel qual estem convençuts que renunciaria al càrrec si els jutges decidiren que ha d'afrontar una vista oral d'aquestes característiques".

Les televisions digitals d'àmbit estatal no són menys severes amb el president valencià: les tertúlies a Veo TV, Intereconomía, Popular Televisión i Libertad Digital TV van farcides d'opinions crítiques amb Camps. Els uns, perquè no consideren èticament acceptable que aquest continue al càrrec després del contundent acte dictat pel jutge Flors. Els altres, perquè veuen en la *cas Camps* un perill evident a l'ascens de Mariano Rajoy a la Moncloa: Rajoy ha insistit que confia cegament en Camps, ho ha repetit i ho ha tornat a repetir, de totes les maneres possibles, i no sacrificar el president valencià comprometria la seua cursa cap a la Moncloa. Un tercer grup de mitjans conservadors aposten per la mort política de Camps com a revenja pel suport abso-

lut que aquest va mostrar a Rajoy quan el gallec aspirava a continuar presidint el PP, un suport que alguns troben que era fictici i que portava implícit el desig de Camps d'esdevenir-ne el número 1 a mitjà termini, en detriment d'Esperanza Aguirre.

Desgast psíquic i físic. Des que va esclatar el cas Gürtel fins ara, Francisco Camps ha perdut més de sis quilograms. El seu deteriorament físic és perceptible només que es comparen fotografies seues de començament d'any amb les més recents [vegeu les sis imatges de dalt]. Cada portada de diari, cada conversa privada reproduïda als mitjans de comunicació, cada broma sobre els vestits i cada referència a *Sastre* i al *Bigotes* és un colp que l'afecta. L'afecte que els Camps-Bas sentien envers Álvaro Pérez ha estat molt airejat: és notori que el cap d'Orange Market li va regalar una polsera a la filla Isabel i que amb el present a la dona del president va excedir-se "vint pobles", el Nadal passat. Tothom sap que Camps s'estimava un *huevo* Alvarito, a qui pregava "fidelitat eterna". Tothom sap que era el seu "amigueta de l'ànima".

En tot aquest temps, aquests sis mesos de calvari que acumula Camps, el president de la Generalitat Valenciana s'ha tancat en el seu nucli d'estricta confiança, un nucli que tan sols va obrir una mica abans dels comicis europeus, en encarregar al conseller d'Immigració i Ciutadania, Rafael Blasco, la coordinació de la campanya. L'excel·lent resultat del 7J l'ha reforçat encara més com a bruixot del PP i com a antídoto als socialistes. L'actual oracle del PP valencià, ex-militant del PSPV-PSOE i del FRAP, aposta que Camps no arribarà a ser jutjat, un convenciment que transmet el mateix Camps a la seu estatal del seu partit però que tan sols es fonamenta en la fe. No té cap base sòlida, sobretot després que el jutge Flors dictara un acte tan fonamentat. Seran capaços de contradir-lo De la Rúa i els altres dos magistrats que han d'analitzar el recurs presentat pel lletrat de Camps? Heus ací el gran dubte, per bé que costa de creure que, una vegada s'ha estès la sensació que Camps és culpable, ara el trident conservador capgire la truita. El PP valencià, en qualsevol cas, mou cel i terra perquè el recurs que demana arxivar el cas siga acceptat, tot fent veure que es tracta de la paraula d'un president de govern contra la d'un sastre qualsevol. Siga com siga, el magistrat Flors escoltarà aquest dimecres al matí les parts implicades, entre les quals el PSPV-PSOE, que s'hi ha personat com a acusació particular i que demana que s'investigue la possible participació de la trama en l'organització de la visita papal del 2006 i del gran premi de Fórmula 1.

D'altra banda, la manipulació dels informatius de la televisió i ràdio públiques ha passat de ser una qüestió restringida a l'àmbit valencià a tenir ressò més enllà de l'espai radioelèctric casolà. Mitjans d'abast estatal reproduïen textualment fragments dels noticiaris de Canal 9, per exemple. Els sobta que notícies referides a Camps que ocupen planes i planes de diaris, que obren diaris a cinc columnes i que comprometen seriosament el seu futur, passen desapercebudes al bell mig dels informatius sufragats amb els diners dels valencians. La peça on s'informava de l'acte de Flors que no arxivava la causa tan sols va durar quaranta segons; no s'hi explicava el perquè del possible judici i tan sols apareixia l'opinió de María Dolores de Cospedal, obviant tota oposició. L'ús de Canal 9 per part del PP va-

GENERALITAT VALENCIANA

La família Camps-Bas, al complet. Era el 25 de juny del 2007, el dia de la segona presa de possessió del pare com a president valencià. La relació amb Álvaro Pérez ja era ben estreta, aleshores.

lencià pot tenir un efecte positiu, en augmentar-ne l'audiència gràcies a aquells que la sintonitzen pel morbo de saber com no tractaran les notícies dolentes per als seus interessos. A Ràdio Televisió

El PP valencià mou cel i terra perquè el recurs que demana arxivar el cas siga acceptat

Valenciana, el director de la qual –Pedro García– està igualment implicat en el cas Gürtel i és padrí de la filla d'Álvaro Pérez, continuen demostrant que no tenen cap rubor a l'hora d'ometre tota crítica al PP. Al final, Canal 9 i Ràdio Nou són mitjans fets a la mida de Camps, que és

tractat amb reverència extrema. El president hi acostuma a aparèixer aplaudit, eufòric, crític amb l'oposició –que no hi té dret a la rèplica– i reiteratiu en el missatge que vol transmetre el PP. Camps és una persona honrada, molt treballadora, l'únic defensor dels interessos dels cinc milions de valencians. Desitjar-li qualsevol mal és desitjar el mal de la societat valenciana sencera.

Camps també explota aquesta línia. És tristot, no és carismàtic, però clama perquè “tot açò acabe ràpidament” i assegura que, amb ell, hi ha tots els seus “amics”, “cinc milions de persones que esperen el millor de nosaltres”. Vol fondre la seua imatge amb la del país.

La seua imatge, però, empitjora cada dia que passa. Si es confirma que serà jutjat, d'ací a quatre mesos, quan accedisca a la sala, potser no li quedarà ni un sol cabell negre.

Víctor Maceda